



Matkalaukulla on asiaa

Ihminen pelkää ajan loppumista ja virheiden tekemistä. Hän yrittää välttää kumpaakin monella tapaa.

Näitä pohdin, kun matkalaukkuni hajosi. Siitä halkesi vetokahva.

Laukku seisoo rikkinäisenä huoneen nurkassa odottamassa vientiä korjaamoon, ja kun tulen vilkkaiseksi, se tuntuu sanovan jotain tällaista: Kymmenen vuoden takuu. Hieno homma. Mutta myös näin: Toisaalta, meikäläisiä mahtuu elämään vielä kolme, enintään neljä. Sitten ei enää tarvita uutta laukkuja eikä mitään muutakaan. Se oli siinä.

Niin.

Ja sekini vielä, että tiedän valinneeni vilpittömästä paneutumisesta huolimatta aikoinani väärin. Tämän laukun suunnittelussa ei kukkinut ihmisen briljantein luovuus. Laukku aiheuttaa harmia, ei käänny yhtä hyvin kuin edellinen, mahtuu vain vaivoin lokeroihin ja tukkii käytävillä. Lisäksi väri on ruma.

Etsimättä löytyy ensimmäiseksi ratkaisuksi: kun noin ikävältä kuulostaa, kannattaisi varmaan vaihtaa uuteen.

Mutta en halua.

Lapsena kaupan lelujen hypistely ja värien tutkailu oli kivaa. Maailma laajeni. Uusi vaate peilikuvalla oli kuin kurkistus huomiseen.

Ostamisesta on kuitenkin kauan sitten mennyt maku.

On mahdollista tehdä kestäviä, ekologisia, reilusti tuotettuja esineitä, ja sellaisia valmistetaankin jo jonkin verran. Me kaikki silti tiedämme: tavaraa on liikaa. Liikaa tuotetaan ja ostetaan vain muutamia tai jopa yhtä ainoaa käyttökertaa, eli voi melkein sanoa roskalaatikkoo, varten. Sellaista paikkaa ei tietenkään ole olemassa kuin ”pois”, vaan sana merkinnee valitettavasti useimmiten siten kuitenkin lopulta samaa kuin ”ilmasto”, ”mettä”, ”valtameri”, ”maaperä” tai ”ihmisen tai eläimen keho”.

Tuntemme myös tavarahan halpatuotantoon liittyvän listan: itseemme kohdistuvat myrkyt, sairaudet, eliniän lyheneminen, elävien olentojen kärsimys, luonnon rikkauksien tuhlaaminen ja tasapainon järkkäminen. Shoppailun käänköpuoli koostuu monesti juuri näistä. Sama lista pätee ruokaan.

Hyvinvointiamme tai mitään muutakaan tulevaisuutta ei pitkän päälle selvästi rakenneta tällaisen verkoston varaan. Päinvastoin. Mistä siis kiihastaa, kun emme muuta kulutusasettamme järkevämpään suuntaan nopeammassa tahdissa?

Tavarat viestivät ihmisten suruista, iloista, elämäntilanteesta ja arvoista painavaa asiaa. Niitä kannattaa kuunnella. Pyrkii maltillisesti katsomaan, harjoittamaan hyväksyntää ja vaikeuksista huolimatta viisastumaan. Kaikista parhaiten tavaroita voivat ymmärtää niiden omat omistajat.

Satu Taskinen